

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه- کابل

۱۷ اپریل ۲۰۲۰

چرا منتظر اقدام دولت نباشیم؟

تولید و فروش گل صنعت پر درآمد است. اما این صنعت شبیه گردشگری بسیار وابسته به تحرک و سفر آدم‌هاست. قبل از کرونا گل هر روز بین قاره‌ها تجارت می‌شد، مثلاً بخش بزرگ گل‌هایی را که روزانه در بازار اروپا فروش می‌رفت، تازه از افریقا می‌آوردند. امروز اما گل‌فروشان روزگار خوب ندارند و در اوایل قرنطین، تن‌ها گل در سراسر دنیا نابود شد.

بتازگی برخی کشورها برای حفاظت از باغوحش‌هایشان بر سر دوراهی قرار گرفته‌اند و می‌خواهند تصمیم بگیرند که کدام حیوانات باغوحش را دوباره به جنگل و دشت و بحر رها کنند و کدام‌ها را تا چه زمان حفظ کنند. حتی به این فکر افتاده‌اند که بین انواع انتخاب کنند: برخی‌ها را سلاحی کرده به همسایگان‌شان بدهند تا "بهترین‌ها" زنده بمانند.

تشنج‌هایی میان دولت‌ها نیز بیشتر خاموش و گاه آشکار جریان دارد. زورمندترین‌ها برای گرفتن سهم بیشتر از بازار صحت جهانی رقابت می‌کنند. تا چایه زدن ماسک هم پیش رفته‌اند.

گروهی از پول‌داران برای ساختن پوشش اختصاصی صحنی فوق‌العاده برای خود سرمایه‌گذاری کرده‌اند. داکتر و نرس استخدام کرده‌اند و احتمالاً ابزار تنفس مصنوعی و امثال آن را خریده و انبار کرده‌اند.

در شرایط بحرانی "انسانی‌ترین" صفات ما ظاهر می‌شوند و برای نجات خود و دیگران کارهای فوق‌العاده خوب یا بسیار دردآور را انجام می‌دهیم. کسانی پیش‌گام می‌شوند و تا آخرین توان برای تداوی هم‌نوعان خود زحمت می‌کشند، کسانی اما باوجود امکاناتی که دارند به احتکار روی می‌آورند یا کناره گرفته و از روزهای خلوت قرنطین لذت می‌برند. در شرایط سخت همه ما مجبور به انتخاب می‌شویم و انتخاب اکثریت مطلق آدم‌ها، خودشان است.

یعنی وقتی گل‌های عزیز سربار شوند، دور می‌اندازیم. زمانی که حیوانات اهلی دوست داشتنتی تماشاچی و عاید نداشته باشند، سلاخی می‌کنیم یا به دشت و بحر رها می‌کنیم. اگر قادر به نجات پدر یا پسر خود نباشیم، از دور مردن‌شان را تماشا می‌کنیم و حتی به تشییع جنازه نیز شاید نتوانیم برویم. دولت‌ها، سازمان‌ها، دوستان و اقارب هرکدام تا زمانی کنار ما خواهند بود که خودشان در خطر نباشند. اگر این حدود را درک کنیم، قوی‌تر می‌شویم و آمادگی بیشتر برای مبارزه با خطر خواهیم داشت.

امکانات حکومت افغانستان محدود است، به تعهد مسوولان حکومتی شک داریم، به توانائی‌شان در ایجاد هماهنگی بین خود و راه اندازی کمپاین مؤثر برای بسیج خود و بعد بسیج مردم نمی‌توان امید بست. اگر کمی وضعیت دشوارتر شود، حکومت را دیگر به دوربین پیدا نخواهید کرد و همین چهار کیلو گندم را نیز نخواهید یافت. حتی اگر فرض کنیم حکومت‌داران، رهبران و پول‌داران ما قلباً بخواهند کاری برای ما انجام دهند، زمانی که مجبور به انتخاب بین حفظ جان خود و حفظ جان مردم شوند، اولی را انتخاب خواهند کرد. این را باید همه ما باور کنیم و از خیال‌پلوه‌ها دست بکشیم.

نکته امیدبخش این است که بدون دست بیرونی و کمک دولت نیز می‌توان کاری کرد. به دفاع خودی روی آوریم. با گشت و گذار سنجیده و رعایت حداکثری قرنطین خود را از خطر دور نگاهداریم. مواظب گشت و گذار اعضای خانواده خود باشیم. بعد مراقب همسایه و اقارب و نزدیکان خود باشیم. اگر کسی در خانواده، کوچه یا در قوم و خویش ما مریض شد برای نجات او و جلوگیری از شیوع ویروس دست به دست هم بدهیم. با توجه به همین نیاز دفاع خودی و رتبه‌بندی ارتباطات خود گروپ‌های مجازی تشکیل دهیم و متوجه حلقه‌های ضعیف در جمع خود باشیم. مثلاً اگر مامائی داریم که به ویروس باور ندارد و خانواده‌اش قرنطین را جدی نمی‌گیرند، ارتباط خود را با آنان کنترل کنیم و برای آگاه کردن‌شان از خطر ویروس تلاش نمائیم. اگر پدری داریم که آماده "شهادت" است و می‌گوید حاضر است در راه مسجد جان دهد، برای کنترل او دست به کار شویم و کارهای دیگری را که شما بهتر از من می‌دانید...

نجات دهنده خود ما هستیم. چشم به راه دیگران نباشیم.